

Dobozi Eszter

PROGRAMOK, RENDSZEREK

Ha úgy élem is minden egyes napunk,
mintha élet-halál harcban telne el,
nem fogtok engem benyelni már ti sem,
ha az átkosnak sem sikeredhetett.
Nem fogtok begyűrni végképp, mint a gép
a nem jól simuló másolópapírt.
Nem fogtok begyűrni, se ilyen-olyan
programok, rendszerek! Digitálisak
s azon túliak! Sem az inneniek!
Mert mindig marad egy tisztás legbelül,
hol derékig ér a fű, mint egykoron,
hol hengergőzni jó, s járatot lehet
taposni a fákig fölmagasodó
szálak közt. És fölérzik a föld szaga.
Hallani, hogy surrog, él a nedv alatt.

MILYEN?

Milyen szegletkő kellene
ahhoz, hogy ideülj?
Tudnál-e rebbenéstelen
várni egy délután
végtelenített zugában,
és maradni veszteg,
mint vadász a vadra, lesben,
nem gondolni arra,
hogymiről maradsz le közben,
nem mozdulni semmi
áradattal, minden hívás

mintha csak hiába
volna. E látszólag tétlen
létezésben a csönded
milyen lenne? Mint kifosztott
házban, olyan? Vagy épp
feltárulna láthatatlan
palotád ajtaja,
s a hirtelen tágasságban
- akár képzeletben -
teremről teremre futnál
vígan, vagy félelem
foglya volnál, visszafojtva
a lélegzeted is...?
Mi történe a sejtjeidben,
ha csak ülnél s várnád,
hogyan meglásd, milyen egy bimbó
fényes kibomlása?

Ő LESZ ÍGÉRET

Odakinn orkánként süvölt egy hang,
azután mintha golyószóróból
zúdulnának golyók - ezrével,
majd ágyúként, sőt bombazáporként
hallatszik a gépdob. A háborút
sosem próbált tömeg felajzottan
tolong, nyerít, üvölt, mígnem föllép
a színre vén csajok üdvöskéje,
s ömlik a téren a cukorszirup
nyállal vegyest. S ringanak-ringanak
számlálatlanul. Mint dögvész elől
a félők, menekülnek az őzek,
elköltöznek a rigók, őshonos
récék. Elüldöződnek a békák,

a karcsú gyíkok tovasurrannak.
De bent a hangszigetelt ablakok
mögött kikezdhethetlen a béke.
Parányi gyermek golyókat húz-von
a játékasztalon – oly vigyázva,
hangtalan: össze ne koccanjanak.
Ő lesz minékünk, ő az ígélet.

Készlet, 2014